

DiLi

Giếng

Hắn nhìn cô nhân viên mới toe vẻ khó chịu. Cô ta hỏi hàng tỉ câu với bộ mặt cứng nhắc của một tên bồi bàn nghiệp dư hàng bét.

- Xin anh đăng ký tên.

- Andy Phúc.

Bàn tay đang hí hoáy gõ lên máy tính chợt ngừng phát lại. Hắn có thể nhìn thấy mồ hôi rịn ra thành từng giọt to tướng trên vàng trán trắng bóc dù nhiệt độ trong sảnh chỉ quăng 18o.

Đột nhiên, hắn hét câu giận, hắn muốn ngó ra ra đằng sau lưng cô gái. Hắn muốn nhìn thấy chiếc áo đồng phục bằng vải chiffon đỏ rực ướt đẫm mồ hôi dính vào da thịt cô gái, có lẽ thế. Hắn muốn...

- Vô cùng xin lỗi, em mới làm việc ở đây ngày đầu tiên nên chưa biết, tưởng anh là khách... bình thường - Cô gái luống cuống đến độ gạt đổ cả cốc nước để trên bàn, và điều này càng làm cô ta hoảng vía.

- Đã là khách hàng, không bao giờ là bình thường.

- Vâng em xin lỗi, em mới...

- Đừng bao giờ biện hộ cho sự thiếu chuyên nghiệp của mình - Hắn khoái trá nhìn bộ mặt của cô gái. Chứng kiến sự sợ hãi đang từ từ gặm nhấm lên khuôn mặt đôi diện là một niềm hứng thú tột độ.

Hắn tiếp tục - Cô xinh đẹp, đó không phải là lý do để có thể ở lại đây vĩnh viễn. Thôi, thời gian của tôi có hạn, không đứng đôi co với cô được. Đưa khóa phòng đây.

Cô gái tội nghiệp lại tiếp tục dò tìm trên máy vi tính. Hắn là cô ta đã rời trí và chưa thể tìm ra được thứ mình cần tìm. Bộ mặt ửng đỏ ngẩng lên nhìn

hắn về dò hỏi.

- Phòng số 13?

- Ngớ ngẩn thật - Lần này hắn tức giận thực sự - Khách sạn của tôi không có phòng số 13. Gọi Mỹ Hà ra đây.

Một cô gái cũng mặc đồng phục đỏ xuất hiện như vừa được nhấn nút tự động. Cô ta xinh đẹp không kém gì cô gái đứng quầy. Nhìn thấy hắn, cô gái có tên Mỹ Hà hơi giật mình.

- Hôm nay anh đến không đúng lịch?

- Thứ lịch khôn kiếp nào bắt tôi phải đánh golf vào chủ nhật? - Hắn đá chân vào chiếc túi xách - Giải thích cho cô nàng xinh đẹp đàn độn này về nguyên tắc ở đây. Cô bé định gán cho tôi phòng số 13 cơ đây.

Mỹ Hà rít lên.

- Phòng của ông Andy Phúc ở tầng bốn. 1014. Ông ấy chỉ ở phòng đó. Đây là phòng riêng - Nói đoạn cô ta quay sang hắn - Em xin lỗi. Hôm nay một nhân viên nghỉ ốm đột ngột nên mới cho Mai Lan làm thay. Lẽ ra em ấy phải thực tập một tuần nữa mới được ra đứng quầy.

- Thôi được rồi, phiền toái quá. Đưa khóa phòng đây cho tôi.

Tức thì Mai Lan đưa mắt nhìn cô gái tổ trưởng vẻ như sắp khóc.

- Nhưng... em cho khách thuê phòng đó mất rồi.

Lần này Mỹ Hà bối rối thực sự, nhưng là một quản lý quầy lễ tân có nhiều năm kinh nghiệm nên cô nhanh trí nói khẽ.

- Phòng 1012?

- Hôm nay khách đông, lại đặt trước... không còn phòng nào nữa.

- Anh Phúc - Mỹ Hà ngập ngừng - Mai Lan không biết, đã cho thuê hết sạch phòng. Anh... vào... phòng nhân viên thay đồ được không.

Lúc này đang là giữa trưa, trời nắng gắt, vì thế khách đến câu lạc bộ đều đã lui về phòng sau bữa ăn nhẹ rồi mới chuẩn bị ra sân.

Tiền sảnh vắng tanh, chỉ còn mỗi ba người đang giải quyết về một sự việc rắc rối, và hai cô nhân viên thì dán mắt vào người đàn ông ăn mặc sang trọng đứng trước mặt, mỗi người mải nghĩ tới một phương án xin việc sau

khi bị sa thải khỏi CLB.

Andy Phúc, cổ đông lớn thứ nhì của CLB Golf Thiên Đường, đang miệt mài xoa chiếc nốt ruồi trên gò má trái, đó là dấu hiệu của một cơn bực bội tốt độ mà tất cả nhân viên đều phân biệt được.

Màn hình 34 inches treo trên góc sảnh trần nhiên tường thuật về sự trở lại của Tiger Wood sau chấn thương, về số tài sản kếch sù mà Phil Mickelson đang sở hữu và vụ kiện ảnh nóng của Nikki Garrett(1).

- Các cô cho rằng tôi, Andy Phúc, đi hơn bốn chục cây số đến đây để chui vào cái phòng bừa bãi, bản thiêu của các cô rồi ra sân bêu giữa trời nắng thế này?

Hai khuôn mặt xinh đẹp trở nên méo mó. Nước da trắng sứ của Mai Lan mới đầu chuyển sang màu đỏ ửng, rồi thoát cái trở nên tái xanh và bây giờ nó có màu tím ngắt.

Andy Phúc thấy thú vị khi quan sát sự thay đổi đó. Vẻ xinh đẹp của những cô gái, hẳn không bao giờ để tâm. Hẳn thích nhìn một sự khác. Andy đột ngột trở nên vui vẻ. Hẳn nhún vai.

- Lần sau nhớ đừng lặp lại. Andy chưa bao giờ tha thứ đến hai lần.

Hắn xách túi gậy đánh golf nặng chịch tới một chiếc ghế salon cạnh đó, rút từ trong túi ra đôi giày đế đinh rồi xỏ vào chân. Hai cô gái vẫn thì thào với nhau sau quây và thỉnh thoảng lén nhìn hắn.

Đúng lúc đó có ba người đàn ông cũng xách túi gậy từ trên cầu thang xuống sảnh. Hẳn tiến lại bắt tay và trò chuyện bằng tiếng Quảng Đông.

Đây là những bạn hàng lần đầu tiên làm việc với hắn. Tối hôm trước, trong một bữa ăn, họ đã vui vẻ hứa hẹn về một vụ cá cược trên sân golf 18 lỗ.

Andy Phúc đang ở par 4(2). Với khoảng cách 350 yard, hắn chỉ cần hai gậy là đến green(3). Sau chín hố gôn, những tay người Hồng Kông đã thua hắn tới hàng chục gậy.

Họ xia tiền thua cuộc sau mỗi hố bằng bộ mặt âm đạm không giấu giếm.

Hắn nhún vai. Phàm là những kẻ không thể kiềm chế cảm xúc trong lúc thắng thua, tất rất dễ điều khiển khi đàm phán.

Hắn nheo mắt dưới trời nắng nhìn đường bóng. Cô gái phục vụ trên sân cũng nín thở quan sát hắn, nhưng gì có thể tìm được, chứ những cơn ho thì bất khả kháng. Cô ta ho rũ rượi như thể tranh thủ ho đúng vào lúc hắn bắt đầu đẩy bóng.

Hắn hạ cây gậy gỗ xuống, nhìn cô ta vẻ khó chịu. Hắn đang chờ đợi một cơn sợ hãi. Nhưng cô gái vẫn tiếp tục ho như trêu ngươi, mặt thần nhiên như không thèm đếm xỉa đến những nguyên tắc phục vụ của một nhân viên chuyên nghiệp. Hắn đưa lại cây gậy cho cô gái và hát cảm về phía xe golf.

- Số 3.

Cô gái vội vã chạy ra sau xe điện, tìm cây gậy số 3, tay lấy giẻ lau chùi đầu gậy để tranh thủ ho thêm một tràng nữa.

Hắn choãi hai chân sang ngang, mở rộng mặt gậy và vọt mạnh. Chẳng cần phải quan sát kỹ đường bóng, nhắm mắt, hắn cũng biết rõ nó đã bị rơi xuống bãi cát. Một gã người Hồng Kông vọt qua trên xe điện, miệng hét to bằng âm điệu nặng nề.

- Duck hook.(4)

Hắn vã mồ hôi, nhảy tót lên xe và phóng vút đi để mặc cô gái phục vụ đứng ngẩn ngơ. Andy Phúc rút chiếc gậy sand wedge rồi vội vã nhảy xuống hố cát. Hắn biết ở hố gôn này, hắn sắp thất bại.

Hắn cần một thứ chất kích thích. Hắn nghĩ đến gương mặt khiếp đảm của Mai Lan và cảm thấy cây gậy sắt trong tay nhẹ bẫng. Chỉ mới cách đây 5 phút, ở lỗ golf số 8, hắn đã thực hiện một cú đánh ngoạn mục khi vị trí lỗ banh nằm ở rìa green.

Lúc đó, hắn đã cầm chắc phần thua trong tay, nhưng một hoạt chất kích thích tỏa lên tận đỉnh đầu hói bóng của hắn. Khuôn mặt cô gái đứng quây mò ảo.

Cô ta sợ hãi đến cực điểm, đôi mắt nhìn hắn van vỉ và cơ thể oằn oại dưới lớp ván sàn. Hắn nhếch mép cười “Để sau trận golf đã” và nhẹ nhàng đẩy bóng về phía sau lỗ golf.

Quả bóng tự động giật ngược trở lại như được mã hóa bằng điều khiển từ

xa rồi chui tọt xuống lỗ. Những đôi mắt nhìn hấn kính ngạc như đang đứng trước một trò phù thủy. Hấn, chưa bao giờ là kẻ thất bại.

Andy Phúc mở rộng mặt gây đến mức tối đa và vụt mạnh. Những nắm cát khô bắn tóe lên. Hấn kính ngạc nhìn quả bóng tròn nhỏ xíu bé dần. Nó không thẳng hướng tới green, mà tiếp tục quẹo trái như một bàn tay vô hình đã tạt hướng đi của nó trên không trung.

Gã vội vàng gạt vô lăng ra khỏi đường nhựa để đuổi theo quả bóng. Mồ hôi rịn đầy qua lớp áo pull cotton thượng hạng. Thật khó hiểu. Ngay cả một kẻ bắt đầu tập chơi cũng không thể đẩy bóng chệch hướng đến kỳ quặc như vậy được.

Hấn cảm thấy căng thẳng. Hấn lại nghĩ đến CÔ TA. Bất kỳ lúc nào gần kề sự thất bại, hấn lại nghĩ đến CÔ TA và đều có thể chuyển thế thua thành thế thắng.

Trước tòa, cả ba nhân chứng đều khẳng định rằng buổi tối hôm đó hấn ở miết trong bữa tiệc cocktail mừng sinh nhật của một quý ông. Và cho dù không có nhân chứng, thì bất kỳ một người nào có mặt bữa đó, bất kỳ người nào quen biết hấn đều đương nhiên khẳng định rằng: Ông Andy Phúc, là một doanh nhân đáng kính trọng, ông ta có tới hàng trăm phụ nữ theo đuổi, không có lý do gì lại cố gắng cưỡng bức một cô gái chả có vẻ gì đặc biệt, lại là nhân viên quèn cấp dưới.

Cô ta đứng ở vị trí nguyên đơn, đôi mắt ánh lên vẻ căm thù nhưng vẫn ẩn chứa nét kinh hoàng đến tột độ. Hấn thấy thú vị, và cơn hưng phấn khiến hấn đọc diễn thuyết tron tru trước tòa, đến độ ông thẩm phán phải tỏ thái độ bức dọc ra mặt với “con bé vu khống trơ trẽn”. Thật không may mắn, những vết tích trên cơ thể cô ta đã lành miệng theo thời gian dẫn đo có nên quyết định tố cáo hay không.

Lúc tự biện hộ trên tòa, hấn khẽ đưa tay vuốt nhẹ vết sẹo trên cổ mà cô ta đã dùng cả hai bàn tay móng cắt gọn gàng để phòng vệ. Đôi mắt cô ta ở dưới hấn, tuyệt vọng và khiếp đảm.

Hấn dùng hai đầu gối để gạt đôi chân gày gò của cô ta sang hai bên, và một

tay gạt những móng vuốt yếu ớt, tay kia xé toạc chiếc áo sơ mi đã xộc xệch vì cuộc xô đẩy.

Mặt cô ta méo xệch vì đau đớn, và ánh mắt... những ánh mắt sợ hãi luôn luôn khiến hắn trở nên thăng hoa và hưng phấn. Hầu hết phụ nữ gặp hắn đều mong muốn được để mắt và sẵn sàng hứng tình nếu hắn có ý định. Chỉ có mình Andy Phúc biết được rằng, một cơ thể phụ nữ mềm nhũn chờ đợi đối với hắn vô dụng chẳng khác nào một chiếc gối ôm.

Quả bóng hắn đã rơi về phía rừng cây. Hắn lao xe xuống con dốc thoải thoải. Bánh xe điện tiếp xúc với đám lá khô nghe rào rào. Hắn nhảy xuống xe. Nó ở đâu đó quanh đây.

Lưng áo hắn tiếp tục ướt đầm. Hắn thấy hơi hận vì đã bỏ lại cô nhật bóng. Nếu không, hắn chỉ việc ngồi yên trên xe chờ đợi cô ta dò tìm quả bóng. Nó như có phép tàng hình, như độn thổ xuống đám lá cây rậm rạp.

Gã tiếp tục cảm thấy căng thẳng. Cảm giác khó chịu này đã biến mất sau 40 năm, giờ bắt đầu trở lên như một căn bệnh mãn tính nay đến kỳ phát tiết.

Bên tai hắn văng vẳng tiếng trẻ con ồn ào.

- Andy... Andy, bastard(5).

Hắn đã sợ hãi, đã im lặng, đã biết thân biết phận của một đứa trẻ lai không cha. Những đứa trẻ nhập cư khác có quyền hành hạ hắn, bởi vì chúng có những ông bố to lớn ở đằng sau bảo vệ.

Một buổi chiều, hắn vọt được một con mèo hoang trên đường đi học về.

Hắn buộc đuôi con mèo vào gốc cây dương, rồi lấy một sợi dây tròng quanh chiếc cổ gày ngẳng.

Hắn kéo thun con mèo về phía kia. Cái mặt trụi lông, bé tí nhìn hắn kinh hoàng, con mèo gào lên thảm thiết nhưng tắc nghẹn lại vì sợi dây chẹn cổ.

Thỉnh thoảng, hắn để tròng sợi dây cho con mèo hồi sức rồi lại tiếp tục.

Sau khi đã chán với trò tra tấn, hắn nhặt một cục gạch là phiến đá cũ từng ngự trên tường một ngôi biệt thự nào đó. Hắn giơ lên cao, nhằm trúng con mèo thả xuống. Con mèo hoang hoảng hồn nhảy vọt sang một bên để tránh. Đôi mắt tròn vo như thủy tinh đã sợ hãi đến cực điểm. Nó cứ nhảy qua

nhảy lại như vậy chừng chục lần thì đờ dại vì đói, vì mệt, vì quá khiếp đảm. Và viên gạch to tướng dội thẳng xuống lưng con vật. Nó không kịp kêu lên một tiếng.

Lần đầu tiên, hắn hết sợ hãi. Một con đẽ chịu lan tỏa khắp cơ thể như liều thuốc gây nghiện mà sau này hắn cứ phải thử đi thử lại. Khi hắn quay người định bước về nhà, một đám đông trẻ con đã đứng lù lù trước mặt hắn, kinh sợ, ghê tởm. Một thằng da đen to gấp đôi hắn hét lên.

- Sick bastard.(6)

Như vừa được tiêm một liều doping kích ứng, hắn nhảy xổ vào đám đông. Đối thủ của hắn nằm vật xuống như con mèo vừa bị nện gạch. Từ đó, hắn biết một bí mật, những kẻ chiến thắng, không phải khỏe hơn kẻ khác, cũng không phải khôn khéo và thông minh hơn, mà chỉ liều lĩnh hơn mà thôi.

Những kẻ chiến thắng, không bao giờ biết sợ hãi. Hắn đã từng sở hữu những con sợ hãi, và giờ hắn chuyển chúng sang cho kẻ khác. Andy Phúc đã biến thành một kẻ bệnh hoạn khiến tất cả những người Việt nhập cư trong tiểu bang đều sợ hãi. Con mèo hoang, nạn nhân đầu tiên của hắn đã khiến Andy Phúc trở thành một tay anh chị.

Chẳng bao lâu, con nghiện khiến hắn phải tăng liều. Hôm đó, một con bé trong xóm thấy hắn đi qua liền sợ hãi quay mặt đi, miệng lẩm bầm.

- Sick bastard.

Sáng sớm hôm sau, người ta tìm thấy một cô gái quốc tịch Mỹ gốc Việt ở một bãi đỗ xe bỏ hoang, đang thoi thóp trong một vũng máu, trên cơ thể hầu như không còn quần áo.

Hắn lánh sang một tiểu bang khác ở miền Tây. Cú thắng hoa đó khiến hắn liều lĩnh quẳng toàn bộ số tiền kiếm được vào chứng khoán. Thắng lớn.

Nhưng để không bao giờ trở thành kẻ thất bại, hắn cần phải nạp thêm một chất gây nghiện quái đản.

Phần lớn nạn nhân cho qua, vì hắn đưa cho họ những thứ đủ để họ giữ im lặng, hoặc con sợ hãi đó đã trở thành cú sốc khiến họ đờ đẫn không thể hành động gì thêm được nữa. Chỉ duy nhất CÔ TA có can đảm ra trước tòa

đối diện với hắn.

Nhưng Andy Phúc vẫn thắng. Hắn như được bao bọc bởi một chiếc giếng không lồ vô tận. Người ta chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hắn mà vô phương cách với tới được. Để lần tránh, càng ngày hắn càng núp sâu vào lòng giếng. An toàn. Và vững chãi.

Hắn đi tới đi lui, đập tung đám lá, xục chân xuống tận lớp đất mục ải bên dưới nhưng quả bóng vẫn mất tích. Hắn chống tay suy nghĩ. Hắn đã quen thuộc địa hình của sân golf này đến nỗi nhắm mắt cũng nhìn thấy cự li của từng hố golf.

Mất bóng là điều cực phi lý. Thốt nhiên bầu trời chuyển màu ghi xám, rồi mây trời trở nên đen đặc. Lá cây bị gió xoáy lên tung bụi mù mịt. Hắn che tay lên mắt nhìn bao quát sân golf.

Hắn vô cùng kinh ngạc. Chỉ trong khoảnh khắc, mặt sân đang tập nập người qua lại, những cô gái nhạt bóng mặc đồng phục ngồi vắt vẻo sau xe điện, những tay golf mà hắn đã nhắm mắt đang tìm tư thế đứng thích hợp bên cạnh Tee box(7) đã biến đâu hết sạch như thể trước mặt hắn là một sân golf chết.

Hắn thấy kỳ lạ. Nếu họ đoán chừng trời sắp mưa mà rút về phòng nghỉ thì cũng không thể nhanh đến thế được. Hắn bắn khoăn. Rồi như một thứ tự kỷ ám thị, hắn tự nhủ nhất quyết phải tìm được quả bóng, dù chỉ còn một mình trên sân, hắn cũng không thể là kẻ chiến bại. Hắn đi dọc theo những bụi cây và nhìn thấy một vật trắng trắng nhỏ xíu mắc trên một miếng bê tông.

Hắn mừng quýnh chạy lại gần. Từ vị trí này đến green, đối với một người bình thường mất tới hai gậy, còn với hắn chỉ cần một cú đẩy bóng. Tấm bê tông rất nặng, che kín một khối hình tròn. Hắn biết đây là cái gì.

Trong khi khởi công xây dựng khu liên hợp, đã xảy ra một sự cố. Công nhân địa phương nhất định không chịu thi công ở khu vực này. Họ nói rằng chỗ ấy có một chiếc giếng cổ đã tồn tại ở vùng núi cao này đến hàng ngàn năm.

Và theo đầu óc ấu trĩ của họ thì trong giếng có một thứ gì đó rất khủng khiếp, một thứ vô hình mà họ không thể gọi thành tên, và cái bùa yểm chết tiệt đó sẽ làm tổn hại đến tính mạng của họ.

Trong lúc xem xét hiện trường xây dựng, chủ tịch hội đồng quản trị đồng ý sẽ lui lại diện tích hẹp vào một chút. Nhưng hắn gắt lên.

- Sơ đồ đã vẽ rồi. Chẳng có lý gì thay đổi hẳn một công trình hoàn hảo như thế chỉ vì một chiếc giếng bỏ hoang.

Andy Phúc tự tay bê một mảng bê tông bịt kín mặt giếng. Đám công nhân được tiếp thêm can đảm, tiếp tục dàn đất. Chẳng hề có chuyện gì xảy ra sau đó. Và hắn cũng quên luôn câu chuyện vợ vẫn ấy rồi.

Quả bóng kẹt giữa miêng bê tông và cửa giếng. Hắn quỳ gối, lấy thế nâng miêng bê tông lên. Nó không nhúc nhích, như thể thời gian đã bồi đắp thêm sức nặng cho nó vậy. Hắn cố gắng di chuyển lần thứ hai nhưng vô ích.

Sân golf sau lưng hắn vắng lặng và bầu trời tối sầm lại như không phải đang giữa trưa hè. Hắn tì chân vào tấm bê tông một lần nữa. Nó hơi rung rinh rồi nảy bật sang một bên. Hắn mất đà, không hẳn do mất đà, mà một lực xoáy lạnh buốt vừa ủa ra hút chặt lấy hắn.

Andy Phúc ngã nhào vào trong lòng giếng. Hắn thấy mình xoay tròn trong một chiếc phễu không lồ. Xung quanh tối và u tịch như trước cõi hư vô. Rồi quanh hắn là một làn nước lạnh buốt, nhầy nhớt bao phủ. Hắn chạm tay vào vách giếng đầy rêu trơn tuột. Hắn kêu lên nhưng âm thanh như bị nhốt lại trong lòng giếng.

Bầu trời phía trên còn chút ánh sáng màu xám chì nán lại rồi cũng dần chuyển sang u tối. Hắn hoàn toàn chìm vào bóng đêm đen đặc. Sân golf không còn một ai. Tất cả đã lui về phòng nghỉ và vui vẻ với các trò thể thao và giải trí trong nhà để tránh cơn bão bất thần tràn đến mà không báo trước. Nhưng ngay cả đến tiếng sấm và những ánh chớp nhằng nhịt, hắn cũng không thể cảm thấy. Hắn đã bị phân rã cùng với sâu thẳm. Có thể, hắn đã chết.

Trong cơn tuyệt vọng, Andy Phúc thấy nước dưới chân mình chuyển động.

Một vật gì đó vô cùng kỳ lạ đang trườn lên khỏi mặt nước. Hắn thận trọng nép vào thành giếng. Vật chuyển động kia đã trôi lên đến thất lưng, đến ngực rồi bất thần dội nước đôi diện với hắn.

Hắn đang ở trong bóng đêm đặc quánh như thạch đen, song hắn có thể nhìn xuyên qua đêm tối, hắn NHÌN không phải bằng mắt, mà bằng một giác quan vừa sinh ra trong tận cùng sợ hãi.

Đó là một khuôn mặt, không phải người, không phải thú, không phải ma quỷ, khuôn mặt đó nhân ra hàng trăm khuôn mặt khác. Chúng tách ra rồi nhập lại, những khuôn mặt đàn bà, và cuối cùng hình thành rõ một đôi mắt đang khiếp sợ. Đôi mắt của CÔ TA.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hắn nhận ra đôi mắt ấy đang mở to, và trông con ngươi lớn dần, trong như một tấm gương, và hắn có thể soi vào đó rõ mồn một khuôn mặt của mình, méo mó đến dị hợm và đôi mắt của chính hắn, đang kinh hoàng đến cùng cực.

Cùng lúc, một vật lao thẳng xuống lòng giếng. Trước khi kịp nhận ra phiến bê tông mà hắn đã tự tay lấp vào miệng giếng, rồi lại tự tay nạy ra, Andy Phúc đã lịm đi trong nỗi khiếp đảm.

Có một thứ gì đó phớt nhẹ qua mặt khiến hắn tỉnh dậy. Hắn nằm trên nệm, trong căn phòng 1014 của hắn, và Mai Lan đang cúi xuống xem xét. Thấy hắn mở mắt, cô gái reo lên.

- Tỉnh rồi.

- Tôi bị làm sao?

- Anh đánh bóng vào thân cây rồi nó nảy bật lại, đập vào trán làm anh ngất đi.

- Không phải, tôi bị ngã xuống giếng.

Mai Lan có vẻ băn khoăn. Cô quay sang những người khác tỏ ý ngạc nhiên, rồi lại cúi xuống hắn.

- Không phải, mọi người tìm thấy anh đang nằm trên nền đất.

Đôi mắt cô gái mở to, và nó cứ giãn ra dần như một hình ảnh đồ họa trên màn hình không gian ba chiều. Chúng đen như lòng giếng và trong vắt đến

độ hấn có thể nhìn thấy chính khuôn mặt mình trong đó như đang soi qua một chiếc gương, một khuôn mặt méo mó và đôi mắt đang sợ hãi.

Hấn hét to kinh hoàng và lại ngất đi.

Từ đó, cứ mỗi lần nhìn thấy phụ nữ, hấn đều tránh ánh mắt của họ. Sợ rằng sẽ lại nhìn thấy trông con người của họ giãn ra và hấn sẽ thấy đôi mắt mình xuất hiện trong đó, một đôi mắt đang tột cùng khiếp hãi.

Chú thích:

- 1. Các ngôi sao golf hàng đầu thế giới*
- 2. Par 4: hố gôn bốn lần đẩy bóng (4 gậy)*
- 3. Green: khu vực mặt cỏ xung quanh lỗ gôn.*
- 4. Duck hook: Một trong những cú đánh ngoài tầm kiểm soát, bắt đầu thẳng tới mục tiêu nhưng lại đột ngột rẽ sang bên trái.*
- 5. Bastard: Đồ con hoang.*
- 6. Sick bastard: Đồ con hoang bệnh hoạn.*
- 7. Tee box: Vị trí phát bóng ở một hố golf.*

Di Li